

Sygn. akt VI Gz 302/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Andrzej Borucki

Sędziowie: Sędzia Beata Hass Kloc (spr)

Sędzia (del) Grzegorz Pliś

Protokolant: asyst. sędziego Katarzyna Popek

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2019 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu sanacyjnym dłużnika: Przedsiębiorstwa (...)

w przedmiocie zażaleń dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie Sekcja ds. Restrukturyzacyjnych i Upadłościowych z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt V GRs 1/17 **postanawia:**

oddalić zażalenia

Sędzia Beata Hass-Kloc Sędzia Andrzej Borucki Sędzia del Grzegorz Pliś

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie umorzył postępowanie sanacyjne gdyż zgodnie z protokołem Zgromadzenia Wierzycieli z dnia 4 września 2019 r. układ w postępowaniu sanacyjnym nie został przyjęty.

Zażalenie na ww. postanowienia wniósł dłużnik Przedsiębiorstwo (...)zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie art. 161 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne poprzez dokonanie błędnego podziału wierzycieli na grupy.

W dniu 8 października 2019 r. dłużnik wniósł ponownie (drugie) zażalenie na ww. postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżając go w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 327 ust. 3 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na wskazaniu, że dłużnik ma tydzień na złożenie zażalenia na postanowienie o umorzeniu postępowania sanacyjnego, podczas gdy termin ten wynosi dwa tygodnie,

- naruszenie art. 105 ust. 2 ustawy – Prawo Restrukturyzacyjne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nie dokonaniu obwieszczenia w przedmiocie zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego na dzień 4 września 2019 r.

W oparciu o powyższe zarzuty dłużnik w obu zażaleniach wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Dłużnika.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z art. 327 ust. 3 pr. restr. termin na wniesienie zażalenia od postanowienia o umorzeniu postępowania sanacyjnego wynosi 2 tygodnie. Wobec powyższego Sąd Rejonowy błędnie pouczył dłużnika

o tygodniowym terminie do wniesienia zażalenia, co słusznie zauważył dłużnik. Dłużnik otrzymał odpis postanowienia o umorzeniu postępowania sanacyjnego w dniu 24.09.2019 r.

W dniu 2.10.2019 r. (data nadania) dłużnik złożył pierwsze zażalenie na ww. postanowienie. Kolejno w dniu 8.10.2019 r. (data nadania) złożył drugie zażalenie,

w którym zwrócił uwagę na błędne pouczenie o terminie wniesienia zażalenia, który wynosił 14 dni. Z ugruntowanego stanowiska orzecznictwa wynika, że niepouczenie albo błędne pouczenie strony działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego

o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia nie ma wpływu na rozpoczęcie i bieg terminu do wniesienia tego środka (Uchwała SN z 22.11.2011 r., III CZP 38/11). Termin rozpoczął swój bieg w dniu 24.09.2019 r. i upływał w dniu 8.10.2019 r. Tym samym rozpoznaniu podlegały oba zażalenia jako wniesione z zachowaniem dwutygodniowego terminu.

Niezależnie od powyższego zarzuty podnoszone przez dłużnika w obu zażaleniach okazały się nietrafne.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wskutek uchylenia postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 29.06.2018r przez Sąd II instancji orzeczeniem z dnia 25.02.2019r, sygn. akt VI Gz 415/18 i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sąd I instancji dokonał ustaleń, co do wierzytelności przysługujących wierzycielom hipotecznym: J. i B. M. i (...) Bank (...) tj. do jakiej wysokości wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo nie znajdują pokrycia w wartości zabezpieczenia, co ma swoje odzwierciedlenie w tabelach (k. 1391, k. 1393, k. 1396) i uwzględnił to przy obliczaniu głosu. Powyższe nie budziło wątpliwości Sądu, jak również dłużnika, który nie wnosił zastrzeżeń w tym względzie. W głosowaniu brało udział 24 wierzycieli (z 44 uprawnionych do głosowania), co stanowiło większość - 54, 55 %. Głosy „za układem” oddało 21 wierzycieli, głosy „przeciw układowi” oddało 3 wierzycieli. Zgodnie z art. 119 pr. res. uchwała zgromadzenia wierzycieli o przyjęciu układu zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom. Jeżeli głosowanie nad układem przeprowadza się w grupach wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, układ zostaje przyjęty jeżeli w każdej grupie wypowie się za nim większość głosujących wierzycieli z tej grupy, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności, przysługujących głosującym wierzycielom z tej grupy. 21 wierzycieli opowiedziało się za układem, 3 było przeciw. Niemniej przy głosowaniu w poszczególnych grupach nie osiągnięto większości co najmniej 2/3 sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom. Wyniku tego nie osiągnięto nawet przy zbiorczym zsumowaniu oddanych głosów i sum wierzytelności. Suma głosujących „za” wyniosła 666.603, 70 zł (27,67%), suma głosujących przeciw 1.742.461, 67 zł (72,33%).

Pomimo zastosowania wytycznych Sądu Okręgowego, przedstawieniu nowych propozycji układowych, przeprowadzeniu ponownego głosowania układ nie został przyjęty, a postępowanie sanacyjne umorzono.

Zarzuty dłużnika sprowadzały się w istocie do kwestionowania dokonanego podziału na grupy, który w ocenie dłużnika został sporządzony w sposób nieobiektywny i budzący wątpliwości.

Stosownie do przepisu art. 161 ust. 1. Pr. R.. propozycje układowe mogą przewidywać podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Pierwsza kategoria interesu wierzycieli obejmuje pracowników, czyli tych wierzycieli, których wierzytelności powstałe przed ogłoszeniem upadłości w razie upadłości podlegałyby zaspokojeniu w kategorii pierwszej (art. 342 ust. 1 pkt 1 PrUp). W drugiej kategorii interesu ustawodawca umieszcza należności rolników, którym przysługują wierzytelności z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego, a którzy w ewentualnym postępowaniu upadłościowym podlegają zaspokojeniu w kategorii pierwszej. Trzecia kategoria interesu obejmuje wierzytelności, które są zabezpieczone na majątku dłużnika hipoteką, hipoteką morską, zastawem, zastawem rejestrowym lub zastawem skarbowym w tym także przez przeniesienie własności rzeczy lub prawa na zabezpieczenie (wymienione w art. 161 ust. 1 pkt 3 PrRestr). Te wierzytelności mogą

być objęte układem tylko za zgodą wierzycieli. Propozycje układowe dla tych wierzycieli muszą uwzględniać ich szczególnie uprzywilejowaną w razie likwidacji pozycję i mogą być zróżnicowane stosownie do przysługującego poszczególnym wierzycielom pierwszeństwa (art. 163 ust. 3 PrRestr). Czwarta kategoria interesu obejmuje wierzycieli, których sytuacja jest odmienna z tego tytułu, że są właścicielami przedsiębiorstwa dłużnika. Pozostałych wierzycieli można dalej podzielić ze względu na dający się jednoznacznie wyróżnić rodzaj ich specyficznego interesu. Przy tym zastosowanie przez ustawodawcę w art. 161 ust. 1 PrRestr zwrot "w szczególności" oznacza, że można przyjąć również inny podział (zob. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz. Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz P. Z. 2020 wyd. 6).

W niniejszej sprawie wierzyciele dłużnika są w różny sposób zainteresowani układem, a ich wierzytelności pochodzą z różnego rodzaju stosunków prawnych. Zgodnie z treścią planu układu sporządzonego przez Zarządcę wierzycieli podzielono na cztery grupy. Pierwszą grupę stanowić mieli wierzyciele zabezpieczeni na majątku dłużnika, posiadający wierzytelności powyżej 2 mln złotych, drugą grupę stanowić mieli wierzyciele zabezpieczeni na majątku dłużnika posiadający wierzytelności poniżej 2 mln złotych, trzecią grupę stanowić mieli wierzyciele publicznoprawni, czwartą pozostali wierzyciele, niezaliczani do grup I, II i III.

Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że podział wierzycieli i „przypisanie” do poszczególnych kategorii interesu powinny opierać się na logicznych i obiektywnych kryteriach. Skarżący dłużnik nie wskazał w uzasadnieniu zażalenia w czym przejawiał się brak obiektywizmu zarządcy przy sporządzaniu planu podziału. Do grupy I i II zaliczono wierzycieli posiadających zabezpieczenie na majątku dłużnika, ze względu na brak wierzytelności pracownika wynikających ze stosunku pracy i wierzytelności rolnika oraz wagę zabezpieczenia, które pozostaje skuteczne nawet przy braku środków na pokrycie kosztów ewentualnego postępowania restrukturyzacyjnego. Nadto propozycje układowe przewidują odrębne traktowanie wierzycieli zabezpieczonych. Wierzyciele ujęci w grupie I i II figurowali w planie podziału, niemniej warunkiem objęcia ich wierzytelności zabezpieczonych na majątku dłużnika układem było ich późniejsze wyrażenie zgody tj. do czasu zwołania zgromadzenia wierzycieli.

Trzecią kategorię stanowili wierzyciele publicznoprawni, do czwartej, ze względu na charakter wierzytelności zaliczono pozostałych wierzycieli. Wierzytelności pozostałych wierzycieli wynikały ze świadczonych usług, niespłaconych rat, rachunków itp. Prawo restrukturyzacyjne w propozycjach układowych przewiduje możliwość różnego doboru kategorii podziału uwzględniającego interesy wierzycieli, w tym również podziału wierzycieli na „publicznoprawnych” oraz „prywatnoprawnych”. Ważnym jest, aby kryterium rozróżnienia było jednoznaczne. Plan podziału sporządzony przez zarządcę w niniejszej sprawie nie wzbudzał wątpliwości Sądu orzekającego.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, iż obwieszczenie o zwołaniu Zgromadzenia Wierzycieli ukazało się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym Nr 125 ((...)) w dniu 1.07.2019 r., co zostało potwierdzone przez Zarządcę, załączonym do akt wydrukiem (k. 1243-1244).

Wobec powyższego na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 ustawy Prawo restrukturyzacyjne Sąd II instancji orzekł jak w sentencji postanowienia.

Sędzia Beata Hass-Kloc Sędzia Andrzej Borucki Sędzia del Grzegorz Pliś

ZARZĄDZENIE

- (...)

(...)

(...)

(...)